

tal i, at rimeligheden af de afvigelser, som denne særregel har måttet føre til i praksis, kan give anledning til tvivl, og at afvigelserne især må være vanskelige at forstå for offeret, der kan blive stillet forskelligt over for skadevolderen og over for staten. Der må endvidere lægges betydelig vægt på, at man ved en ophævelse af særreglen vil kunne undgå, at en administrativ myndighed efterfølgende anlægger en anden vurdering end den, som en domstol har anlagt i en sag om samme sagsforhold. På denne baggrund kan justitsministeriet tiltræde flertallets forslag om ophævelse af særreglen i lovens § 8, stk. 1, og om indsættelse af en ny § 6 a, der præciserer, at dansk erstatningsrets almindelige regler om egen skyld og accept af risiko skal anvendes.

Som fremhævet i betænkningen kan det give anledning til tvivl, om der bør indsættes særlige regler i loven om nægtelse af erstatning til ofre, der har nært økonomisk interessefællesskab med skadevolderen, d.v.s. typisk sager om vold i familien, hvor et kvindeligt voldsoffer har genoptaget samlivet med gerningsmanden. Som anført af arbejdsgruppen vil en sådan nægtelsesregel imidlertid ikke kunne blive effektiv, jfr. nærmere pkt. 4.3., hvor arbejdsgruppens begrundelser for at fraråde en sådan særregel er nærmere refereret. Af de af arbejdsgruppen anførte grunde er justitsministeriet enig i, at det næppe vil være hensigtsmæssigt at gennemføre særregler om sådanne (sjældne) tilfælde, og at man således også i denne henseende bør anvende de almindelige erstatningsregler om egen skyld og accept af risiko.

5. Arbejdsgruppen har også overvejet de *procesuelle regler* om behandlingen af sager om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser.

Der er i arbejdsgruppen enighed om, at der – såfremt man gennemfører den foreslåede ophævelse af særreglen i § 8, stk. 1 – ikke er behov for helt eller delvis at overføre kompetencen til at træffe afgørelse om erstatning fra staten til domstolene. Arbejdsgruppen fremhæver i den forbindelse (betænkningen, side 67–69), at der under alle omstændigheder vil være behov for, at en administrativ instans (efterfølgende) foretager en vurdering af, hvilke beløb der kan udbetales fra staten. Således skal der som følge af bestemmelsen i lovens § 7 indhentes en række oplysninger af social og forsikringsmæssig karakter til brug ved fastsættelsen af erstatningsbeløbet. Endvidere fremhæves som noget helt afgørende, at krav om erstatning fra staten i ikke ubetydeligt omfang rejses i sager, hvor skadevolderen er ukendt, eller hvor der af andre grun-

de ikke rejses straffesag. En overførelse af sådanne sager til domstolene ville ikke blot indebære en meget uheldigt belastning af domstolenes ressourcer, men også en væsentlig forsinkelse med udbetalingen af erstatningen til offeret.

I betænkning nr. 1019/1984, side 43–44, fremhæver arbejdsgruppen, at erstatningsnævnet i praksis også nedsætter erstatningen i forhold til en forudgående dom i visse andre tilfælde end dem, hvor begrundelsen herfor er særreglen i § 8, stk. 1. Baggrunden for sådanne nedsættelser kan f.eks. være, at nævnet stiller større krav til skadelidtes dokumentation for erstatningskravets størrelse end dommeren, eller at nævnet finder, at rettens erstatningsudmåling ikke er i overensstemmelse med de overordnede retters praksis. I betænkningen er der side 122–131 optrykt nogle eksempler på tilfælde, hvor sådan nedsættelse har fundet sted. Arbejdsgruppen har på denne baggrund overvejet spørgsmålet om at gøre domstolsafgørelser bindende for erstatningsnævnet. Der har i arbejdsgruppen ikke kunnet opnås fuldstændig enighed om vurderingen af dette spørgsmål.

Et flertal på 5 medlemmer finder, at det for den enkelte skadelidte kan forekomme uforståeligt, at en administrativ myndighed efterfølgende anlægger en anden vurdering end den, som retten efter en prøvelse af sagen har ladet komme til udtryk i en dom over for skadevolderen. Bl.a. på denne baggrund foreslår flertallet gennemført en bestemmelse i lovens § 11 a, hvorefter erstatningen fra staten i de tilfælde, hvor skadelidtes krav på erstatning fra skadevolderen er afgjort ved dom, skal ydes med det beløb, som er fastsat ved dommen. Den foreslåede regel tager navnlig sigte på tilfælde, hvor der er spørgsmål om nedsættelse af erstatningen. Er situationen omvendt, at nævnets omvurdering fører til en højere erstatning fra staten, bør principielle hensyn efter arbejdsgruppens opfattelse næppe være afgørende, og den foreslåede regel er derfor udformet således, at den ikke udelukker en omvurdering i opadgående retning, når *særlige omstændigheder* taler derfor, f.eks. hvis taksterne for erstatning eller godtgørelse er steget siden dommen (jfr. § 11 a, stk. 3). Denne modifikation i reglen om dommes bindende virkning er således meget snæver.

Arbejdsgruppen fremhæver, at den foreslåede bestemmelse om dommes bindende virkning for erstatningsnævnet ikke bør gælde, hvis og i det omfang skadevolderen under retssagen ikke har gjort indsigelse mod skadelidtes påstand, eller hvis en sagsøgt skadevolder i en civil sag er udeblevet med den følge, at retten har afsagt dom i overens-